



SOLIDARNOŚĆ PW

PISMO OZ NSZZ „SOLIDARNOŚĆ” W POLITECHNICE WARSZAWSKIEJ

Nr 2/2016/467-e

„Akcja Kutschera”

– zamach żołnierzy oddziału specjalnego Kedywu Komendy Głównej AK „Pegaz” na dowódcę SS i Policji na dystrykt warszawski Generalnego Gubernatorstwa Franza Kutschere, dokonany 1. lutego 1944 r. w Alejach Ujazdowskich. Operacja była najważniejszą zakończoną sukcesem akcją bojową wymierzoną w wysokiego funkcjonariusza niemieckiego aparatu terroru, która została przeprowadzona przez Armię Krajową w czasie II Wojny Światowej na terenie Generalnego Gubernatorstwa.



Była to najsłynniejsza akcja polskiego podziemia, przeprowadzona w centrum miasta w dzień. Starannie przygotowana operacja trwała minutę i czterdzieści sekund. Kat Warszawy zginął zastrzelony przed siedzibą komendantury SS w Alejach Ujazdowskich. W akcji wzięło 9. żołnierzy i 3 łączniczki. Zginęło 4. Polaków, a 2. zostało rannych. Decyzję o zorganizowaniu zamachu podjęło Kierownictwo Walki Podziemnej w końcu 1943 roku, w związku ze szczególnym okrucieństwem Kutschery. Był on inicjatorem przeprowadzanych w Warszawie masowych egzekucji publicznych i coraz częstszych łapanek. Od przybycia Kutschery do stolicy, tygodniowo ginęło około 300. Polaków. Wyrok na generała wydał szef Kedywu Komendy Głównej AK pułkownik August Emil Fieldorf.

W odwecie za zamach, dzień później Niemcy rozstrzelali w Alejach Ujazdowskich stu Polaków, a ponad 200 osób zostało rozstrzelanych w ruinach getta. Była to jedna z ostatnich publicznych egzekucji przed wybuchem Powstania Warszawskiego.



Trygve Lie

Trygve Halvdan Lie (16. lipca 1896 r. w Oslo – 30. grudnia 1968 r. w Geilo) – norweski polityk, sekretarz generalny ONZ w latach 1946-1952. Przed Drugą Wojną światową był jednym z przywódców Norweskiej Partii Pracy. W rządzie zajmował stanowiska ministerialne. Po inwazji Niemiec na Norwegię w obawie przed prześladowaniami hitlerowskimi wyjechał do Wielkiej Brytanii, gdzie został ministrem spraw zagranicznych w emigracyjnym rządzie norweskim. Po zakończeniu wojny – 1. lutego 1946 r. został sekretarzem generalnym ONZ.

W 1950 r. w czasie wojny koreańskiej wysłał wojska ONZ do Korei, co spotkało się z ostrym sprzeciwem ZSRR. Rząd radziecki przestał uważać go za przywódcę ONZ. W 1952 r. pod wpływem USA musiał zrezygnować z tej funkcji, ze względu na sprzeciw USA, które oskarżały go o zatrudnianie w ONZ komunistów i obywateli krajów, działających na szkodę Stanów Zjednoczonych. Następnie zajmował eksponowane stanowiska w rządzie norweskim, w latach 1953-1964 był ministrem przemysłu, a następnie handlu i żeglugi.

Szef „Solidarności” pisze do pani premier Szydło. 03. 02. 2016 r.



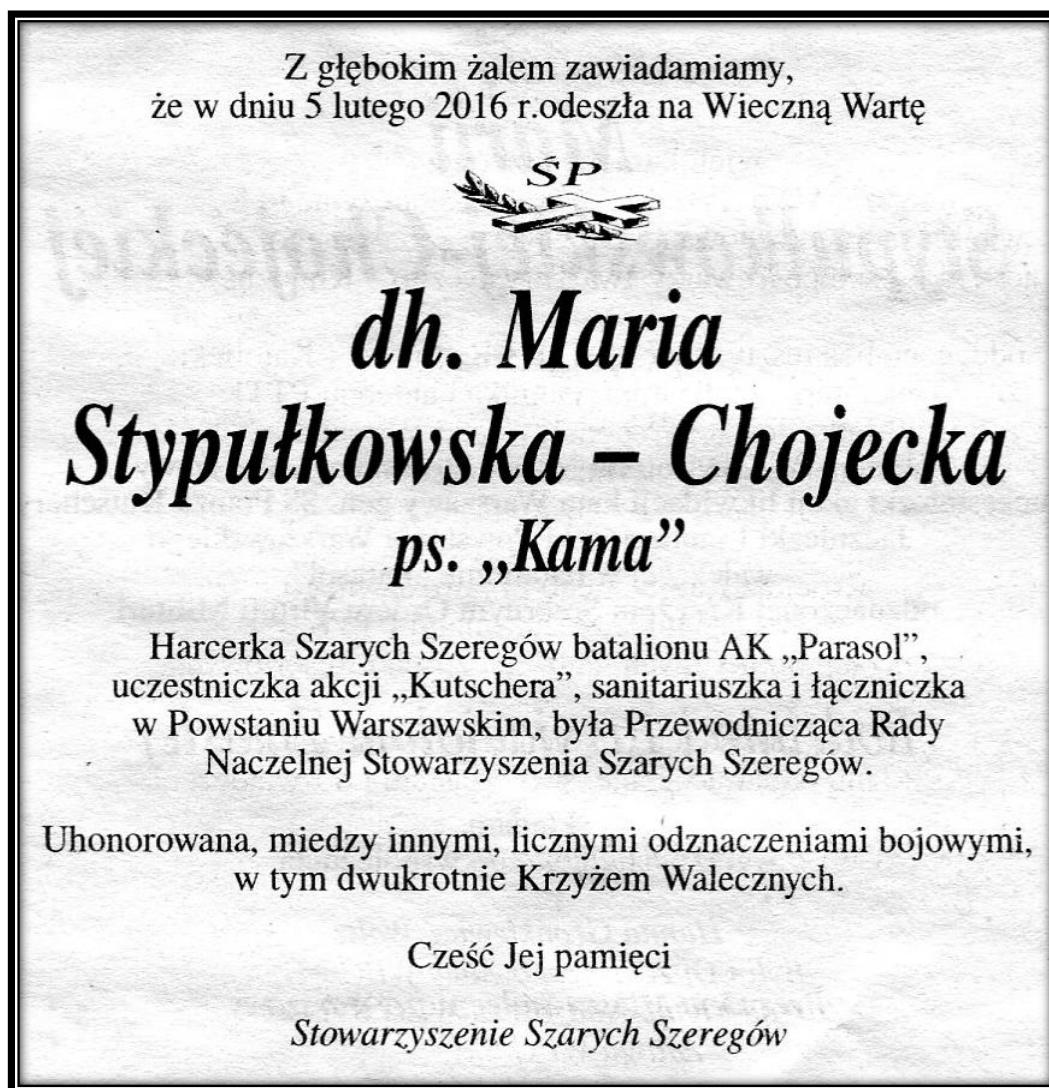
„Brak dialogu i naruszenie przepisów”

Szef „Solidarności” i przewodniczący Rady Dialogu Społecznego krytykuje rząd Beaty Szydło za to, że podatek obrotowy jest rozpatrywany w trybie odrębnym, czyli bez szerszych konsultacji. *„Taki tryb procedowania przeczy zapewnieniom Pani Premier o woli prowadzenia rzetelnego dialogu ze wszystkimi partnerami społecznymi... Z niepokojem odbieram sygnały naruszenia zasad prowadzenia dialogu społecznego, w tym naruszenie przepisów o konsultowaniu projektów aktów prawnych przez rząd”*. Za takie naruszenie, przewodniczący uznaje procedowanie podatku w tzw. trybie odrębnym, czyli bez szerszych konsultacji. *„W odczuciu partnerów społecznych taki tryb procedowania przeczy zapewnieniom Pani Premier o woli prowadzenia rzetelnego dialogu ze wszystkimi partnerami społecznymi”*. Piotr Duda apeluje do premier Szydło, by pracować nad ustawą w normalnym trybie.

Premier tego apelu nie posłuchała. Projekt jest już w konsultacjach międzyresortowych i do partnerów społecznych już nie trafi.

– *„Podatek od sprzedaży detalicznej to jeden z priorytetów Ministerstwa Finansów. Dlatego dokładamy wszelkich starań, żeby projekt ustawy starannie przedyskutować i pozyskać cenne uwagi z innych ministerstw. Przy tym zachowujemy szybkie tempo i pełną mobilizację do prac”* – stwierdza minister Paweł Szalamacha.

Premier w grudniu była gościem pierwszego posiedzenia Rady Dialogu Społecznego – powołanej przez prezydenta Andrzeja Dudę. Mówiła wówczas: – *„Dziś mamy nowe otwarcie, na nowo rozpoczynamy dialog w Polsce. Przez ostatnich osiem lat Polacy nie byli wysłuchiwanii tak, jak na to zasługiwali”*.



Maria Stypułkowska-Chojecka od 1937 r. była harcerką 58. Warszawskiej Żeńskiej Drużyny Harcerzy. We wrześniu 1939 roku pełniła służbę pomocniczą na Dworcu Głównym.

W sierpniu 1943 r. została skierowana do Grup Szturmowych Szarych Szeregów, podporządkowanych Kedywowi KG AK – przydział: Oddział Specjalny „Agat”. Ukończyła kurs wojskowy, sanitarny, łączności konspiracyjnej oraz Zastępczy Kurs Szkoły Podchorążych Rezerwy Piechoty „Agricola”. W oddziale „Agat”–„Pegaz”–„Parasol” była łączniczką oraz prowadziła rozpoznanie do akcji likwidacyjnych wysokich funkcjonariuszy gestapo i okupacyjnej administracji niemieckiej.

Uczestniczyła w przygotowaniu i wykonaniu siedmiu specjalnych operacji bojowych: „Frühwirth”, „Weffels”, „Braun”, „Kutschera”, „Koppe”, „Stamm”, „Hahn”.

Brała udział w Powstaniu Warszawskim. Jako łączniczka do kwatermistrzostwa 2. kompanii; na własną prośbę została przeniesiona do sztabu zgrupowania „Radosław”, jako łączniczka batalionu „Parasol”. Po przejściu batalionu na Stare Miasto znalazła się w sanitariacie. Po nieudanym przebicciu oddziałów staromiejskich do Śródmieścia przeprowadziła swoich rannych kanałami z pl. Kasińskich na ul. Warecką. Po krótkim odpoczynku przeszła z oddziałem na Górny Czerniaków, gdzie ponownie pełniła obowiązki łączniczki. Uczestniczyła w walkach w rejonie Ludna – Solec – Okrąg – Wilanowska.

W nocy 20. sierpnia przeszła z częścią zgrupowania „Radosław” kanałami na Mokotów. Na Mokotowie była nadal łączniczką. 26. września wraz z oddziałem przeszła kanałami do Śródmieścia Południe, na terenie którego przebywała do kapitulacji.



*Sanitariuszki i ranny powstaniec z batalionu „Parasol” po wyjściu z kanału na ulicy Wareckiej .
Pośrodku stoi Maria Stypulkowska - Chojecka.*

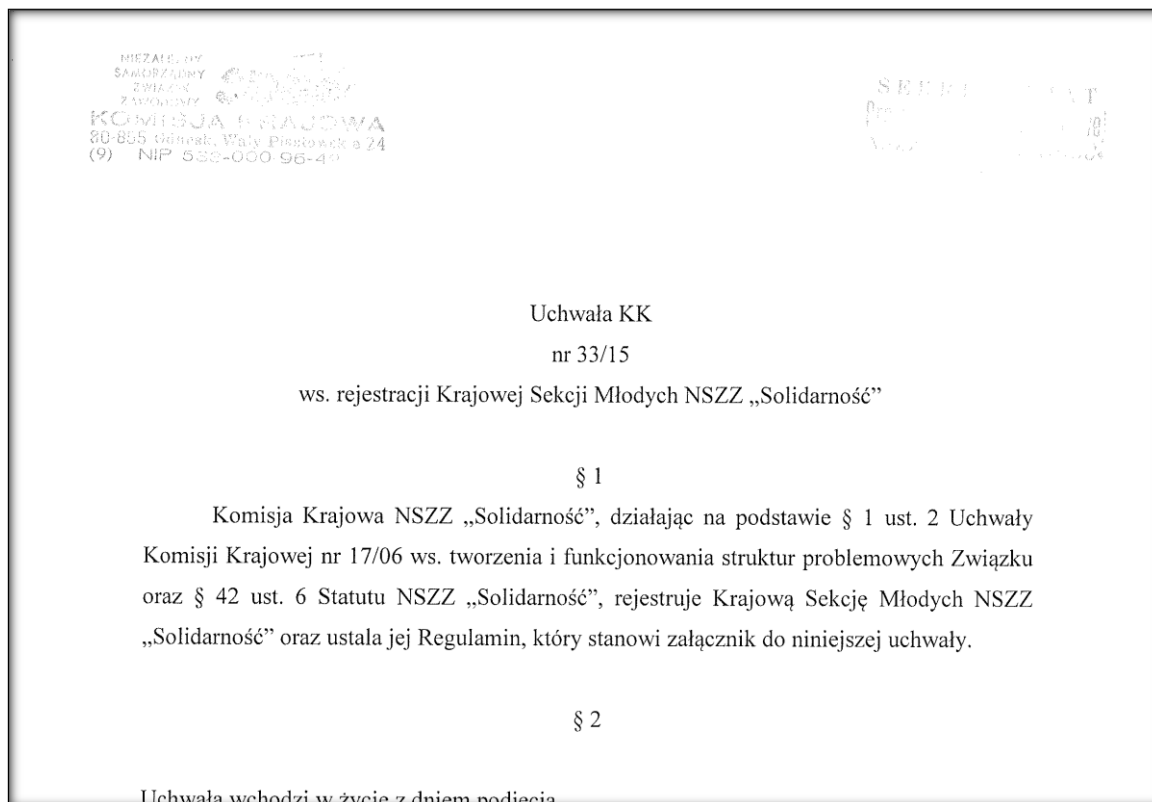
Wyszła z Warszawy w kolumnie ludności cywilnej. Powróciła do Warszawy w lutym 1945 r.

Aktywnie uczestniczyła w życiu Środowiska Żołnierzy Batalionu „Parasol”, w którym była przewodniczącą Komisji Historycznej i Współpracy z Młodzieżą. Była członkiem Światowego Związku Żołnierzy AK, ponadto działała w Stowarzyszeniu Szarych Szeregów, w którym była przewodniczącą Rady Naczelnej, była równocześnie członkiem Związku Powstańców Warszawskich.

W latach 1989-90 była współorganizatorką Fundacji im. gen. Leopolda Okulickiego, gdzie założyła specjalistyczną przychodnię lekarską dla weteranów wojennych. Wchodziła w skład Ogólnopolskiego Komitetu Budowy Muzeum Powstania Warszawskiego. Była także członkiem Komitetu Budowy Pomnika Polskiego Państwa Podziemnego i Armii Krajowej – oraz współautorką jego nazwy. Awansowana do stopnia majora w stanie spoczynku.

Była odznaczona: Krzyżem Walecznych (dwukrotnie), Krzyżem Srebrnym Orderu Virtuti Militari, Krzyżem Partyzanckim, Warszawskim Krzyżem Powstańczym, Krzyżem Armii Krajowej, medalem „Za Udział w Wojnie Obronnej 1939”, Medalem „Pro Memoria”, Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski, Krzyżem Oficerskim Orderu Odrodzenia Polski, Krzyżem Komandorskim Orderu Odrodzenia Polski, Odznaką Weterana Walk o Niepodległość, Medalem za Warszawę 1939-1945, Srebrną Odznaką Honorową m.st. Warszawy, Złotą Odznaką Honorową „Za Zasługi dla Warszawy”, Złotym Medalem Opiekuna Miejsc Pamięci Narodowej.

**Przy Regionie Mazowsze NSZZ „Solidarność” powstaje
Sekcja Młodych NSZZ „Solidarność”.
Zapraszamy Młodych do przystąpienia do Sekcji.**



UCHWAŁA KK nr 17/06

ws. tworzenia i funkcjonowania struktur problemowych Związku

Komisja Krajowa NSZZ „Solidarność”, działając na podstawie § 61 ust. 2 oraz § 30 Statutu NSZZ „Solidarność”, zwanego dalej Statutem, uchwala zasady tworzenia, funkcjonowania oraz łączenia się problemowych struktur Związku.

§ 1

1. Zarząd regionu, rada krajowego sekretariatu branżowego, rada krajowej sekcji branżowej może utworzyć sekcję problemową do której należeć mogą członkowie Związku zrzeszeni w jednostkach organizacyjnych Związku zarejestrowanych w danym regionie lub tworzących dany sekretariat lub sekcję branżową. Wyżej wymienione władze wykonawcze jednostek organizacyjnych Związku uchwalają zasady tworzenia i funkcjonowania utworzonych przez nią sekcji problemowych.

2. Komisja Krajowa może na wniosek regionalnych i branżowych sekcji problemowych utworzyć krajową sekcję problemową, ustalając zasady jej funkcjonowania.

§ 2

1. Zadaniem sekcji problemowej jest realizowanie celów statutowych Związku na rzecz zrzeszonych w niej członków Związku. Władze sekcji problemowej reprezentują wobec władz Związku zrzeszonych w danej sekcji członków, a także mogą reprezentować – zgodnie z właściwymi upoważnieniami wydanymi przez władzę powołującą daną sekcję – Związek wobec władz samorządu terytorialnego i administracji państwowej.

2. Komisja Krajowa może powołać krajowego koordynatora któremu powierzone zostaną zadania związane z problematyką którą zajmuje się dana struktura problemowa. Władze struktury problemowej współpracują z powołanym przez Komisję Krajową koordynatorem.

§ 3

1. Członkiem regionalnej lub branżowej sekcji problemowej może być każdy członek Związku który złoży do niej akces wraz z potwierdzeniem członkostwa przez władzę wykonawczą podstawowej jednostki organizacyjnej której jest on członkiem. Wzór zgłoszenia wraz z zaświadczeniem o którym mowa wyżej stanowi załącznik nr 1 do uchwały.

2. Zgłoszenie do danej sekcji problemowej może złożyć grupa członków Związku zrzeszona w jednej jednostce organizacyjnej Związku. W takim przypadku do zgłoszenia musi być załączona imienna lista wraz z podpisami członków Związku przystępujących do danej sekcji problemowej. Członkostwo w Związku może być potwierdzone listą, o której mowa wyżej, przez władzę wykonawczą jednostki organizacyjnej do której przynależą umieszczeni na niej członkowie Związku.

3. Władza wykonawcza podstawowej jednostki organizacyjnej ma obowiązek poinformowania władzę wykonawczą struktury problemowej o ustaniu członkostwa członka Związku będącego jednocześnie członkiem danej struktury problemowej.

§ 4

Regionalne lub branżowe sekcje problemowe mogą przystąpić do krajowej sekcji problemowej zarejestrowanej przez Komisję Krajową, a w przypadku regionalnych lub branżowych sekcji emerytów i rencistów do Krajowego Sekretariatu Emerytów i Rencistów.

§ 5

1. Wybory delegatów do władzy stanowiącej regionalnej sekcji problemowej przeprowadza się w okręgach wyznaczonych przez radę danej sekcji problemowej.

2. Przy wyborze delegatów, o których mowa w ust. 1 oraz pozostałych władz struktury problemowej stosuje się – analogicznie jak przy wyborze władz branżowych jednostek organizacyjnych Związku – postanowienia obowiązujące w Związku Ordynacji Wyborczej.

3. W wyborach na kadencję 2010 – 2014 należy przyjmować rzeczywistą, zweryfikowaną przez władzę wykonawczą podstawowej jednostki organizacyjnej Związku liczbę członków, uprawnionych do przystąpienia do danej struktury problemowej.

§ 6

1. Warunkiem członkostwa w strukturze problemowej jest złożenie przez członka Związku akcesu, zgodnie z postanowieniami § 3.

2. Członkowie Związku będący już członkami struktury problemowej, którzy dotychczas nie złożyli do niej akcesu, o którym mowa w § 3, winni to uczynić najpóźniej do końca 2012 r.

3. Akces, o którym mowa w ust.1, złożony przez członka Związku zachowuje ważność do momentu jego wycofania lub utraty członkostwa w strukturze problemowej z innego powodu. Ponowne przystąpienie do struktury problemowej wymaga ponownego złożenia akcesu, o którym mowa w ust. 1.

4. Od dnia 1 stycznia 2013 r. liczbę członków danej struktury problemowej stanowić będzie liczba członków Związku, których akcesy znajdują się w dokumentacji danej struktury problemowej.”

Gdańsk, 22 marca 2006 r. Komisja Krajowa

NSZZ „Solidarność” Sekretarz

KK NSZZ „Solidarność” (-) Małgorzata Franczyk

PRZYSTĄPIENIE DO STRUKTURY PROBLEMOWEJ

Ja,członek
(imię i nazwisko) (nazwa organizacji)

NSZZ „Solidarność” zarejestrowanej w Regionie zgłaszam
(nazwa regionu)

chęć przystąpienia do sekcji
(nazwa sekcji)

.....
(data) (podpis)

.....
(potwierdzenie członkostwa przez władzę podstawowej jednostki organizacyjnej)

Zaślubiny Polski z morzem – patriotyczny akt, który wydarzył się

10. i 11. lutego 1920 r. w Pucku

W październiku 1919 r., gen. dyw. Józefowi Hallerowi powierzono dowództwo Frontu Pomorskiego, utworzonego w celu pokojowego i planowego odzyskania Pomorza, zgodnie z ustaleniami traktatu wersalskiego, odebranego Polsce wskutek rozbiorów. Zgodnie z planem, przejmowanie ziem pomorskich rozpoczęło się 18. stycznia 1920 r., od przejścia Torunia przez oddziały 16. Pomorskiej Dywizji Piechoty. Na Pomorze wkraczała również 15. Wielkopolska Dywizja Piechoty. Poszczególne miejscowości przejmowano od wycofujących się wojsk niemieckich aż do 11. lutego 1920 r., kiedy ostatni żołnierze opuścili Gdańsk.

Pomimo kilku incydentów, wśród których było kilka prób stawiania zbrojnego oporu, a także liczne przypadki sabotażu, odzyskiwanie Pomorza dla Polski przebiegało bez większych zakłóceń.

10. lutego 1920 r., generał Józef Haller wraz z ministrem spraw wewnętrznych Stanisławem Wojciechowskim oraz nową administracją Województwa Pomorskiego przybył do Pucka, gdzie dokonał symbolicznych zaślubin Polski z Bałtykiem.



Głównym punktem zorganizowanych wtedy uroczystości była msza święta dziękczynna. Nabożeństwo celebrował dziekan polowy ks. Antoni Rydlewski. Kazanie wygłosił ks. Józef Wrycza. W czasie mszy świętej duchowni poświęcili Banderę Polską, którą przy huku 21. salw armatnich por. marynarki Eugeniusz Pławski wraz z st. marynarzem Florianem Napierałą podnieśli na maszcie jako znak objęcia przez Polskę Marynarkę Wojenną wachty na Bałtyku. W imieniu dotychczasowych strażników Wybrzeża, rybak kaszubski szyper Jakub Myślisz, przekazał symbolicznie straż w ręce polskiego marynarza. W dniu tym, co Kaszubi uważali za dobry znak, Zatoka Pucka była zamrznięta.

Zaślubiny odbyły się poprzez wrzucenie pierścienia do morza. Tego dnia, przed zaślubinami, odbyło się spotkanie generała i delegacji władz Polski w Gdańsku z tamtejszymi Polakami, którzy ofiarowali na ręce gen. Hallera dwa platynowe pierścienie. Pierścienie te były sfinansowane przez polskich gdańszczan. Podczas ceremonii, jedynymi żołnierzami, którzy wjechali konno z brzegu do wody, byli gen. J. Haller i kpt Władysław Zakrzewski.

		Notka biograficzna
		Profesor Maciej Władysław Grabski
Data i miejsce urodzenia:	1934 r., Grabkowo	
Stopnie i tytuły naukowe	Mgr inż., Politechnika Warszawska (1956) Dr inż., Politechnika Warszawska (1967) Dr hab., Politechnika Warszawska (1973) Profesor nadzwyczajny (1979) Profesor zwyczajny (1989)	
Kariera zawodowa:	Dyrektor Instytutu Inżynierii Materiałowej PW – na prawach wydziału (1980–1987) Członek Komitetu Badań Naukowych (1991–1997) Członek korespondent Polskiej Akademii Nauk (od 1991 r.) Członek Towarzystwa Naukowego Warszawskiego (od 1986 r.) Członek Towarzystwa Popierania i Krzywienia Nauk (od 1992 r.)	
Niektóre funkcje publiczne:	Prezes Fundacji na Rzecz Nauki Polskiej (od 1992 r.)	
Ordery i odznaczenia:	Krzyż Kawalerski i Krzyż Oficerski Orderu Odrodzenia Polski Medal Komisji Edukacji Narodowej Doktor honoris causa Akademii Górniczo-Hutniczej im. Stanisława Staszica w Krakowie	

Profesor Maciej Grabski, wybitny polski uczony – metaloznawca, profesor PW, w latach 1992-2005 prezes Fundacji na rzecz Nauki Polskiej.

Urodził się w 1934 r. w Grabkowie, folwarku należącym do dziadka – Władysława Grabskiego, premiera i ministra w II RP, reformatora waluty. Po matce był wnukiem Stanisława Wojciechowskiego, prezydenta RP w latach 1922-1926. Jego rodzicami byli znany pisarz Władysław Jan Grabski i malarka Zofia Wojciechowska-Grabska.

Ukończył studia na Wydziale Mechaniczno-Technologicznym Politechniki Warszawskiej.

Od 1959 r. pracował w Katedrze Metaloznawstwa. Dziesięć lat później odbył staż naukowy na Uniwersytecie Cambridge. Habilitował się w 1973 r., a w 1979 r. otrzymał tytuł profesora nauk technicznych. W 1991 r. został członkiem korespondentem Polskiej Akademii Nauk. Był m.in. dyrektorem Instytutu Inżynierii Materiałowej (1981-87), zasiadał w Senacie Naszej Uczelni (1981-87). Opublikował szereg prac z zakresu nauki o materiałach i inżynierii materiałowej. W latach 1991-94, przewodniczył Zespołowi Nauk Technicznych w Komitecie Badań Naukowych. Należał do Zespołu ds. Etyki w Nauce przy Ministrze Nauki oraz Komisji ds. Etyki w Nauce PAN (jako przewodniczący i wiceprzewodniczący). W latach 1992-2005 stał na czele Fundacji na rzecz Nauki Polskiej.

W poczuciu niepowetowanej straty informujemy,
że w dniu 12 lutego 2016 roku
zmarł w wieku 81 lat



prof. dr hab. inż.

Maciej Władysław Grabski

emerytowany profesor zwyczajny Wydziału Inżynierii Materiałowej
Politechniki Warszawskiej,

Prodziekan Wydziału Mechanicznego Technologicznego
w latach 1973-1975,

Dyrektor Instytutu Inżynierii Materiałowej w latach 1981-1987,
Zastępca Dyrektora Instytutu Inżynierii Materiałowej w latach 1987-1990

Członek Senatu PW w latach 1981-87 oraz 1990-1996,

Członek Kapituły Medalu Politechniki Warszawskiej od 1996 roku,

Członek i przewodniczący komisji senackich i rektorskich,
m.in. Komisji Etyki Zawodowej PW w latach 1981-1985, 1989-2005,
Przewodniczący Fundacji na rzecz Nauki Polskiej w latach 1992-2005

Doktor Honoris Causa Politechniki Warszawskiej
i Akademii Górniczo-Hutniczej im. S. Staszica,

członek Korespondent Polskiej Akademii Nauk,
członek zwyczajny Towarzystwa Naukowego Warszawskiego,
członek Towarzystwa Popierania i Krzewienia Nauk,
Wiceprzewodniczący Komisji ds. Etyki w Nauce PAN od 2011 roku,

Odznaczony Krzyżami:
Kawalerskim, Oficerskim i Komandorskim Orderu Odrodzenia Polski,
Wielkim Krzyżem Orderu Zasługi Republiki Federalnej Niemiec
oraz Medalem Komisji Edukacji Narodowej

Wybitny uczony i wychowawca wielu pokoleń studentów

Rektor i Senat Politechniki Warszawskiej

Promotor
prof. dr hab.
Krzysztof J. Kurzydłowski

SCIENTIARUM
TECHNICARUM



SCHOLAE
VARSOVIENSIS

ANNO DOMINI MMII

LAUDACJA

Profesor Maciej Władysław Grabski

Profesor Maciej Władysław Grabski to człowiek niezwykle, wielki naukowiec, godnego najwyższego podziwu nauczyciel i wychowawca, a także powszechnie szanowana osobistość życia publicznego. W dość krótkiej prezentacji nie sposób wymienić wszystkich Jego dokonań. Chciałbym zatem prosić o potraktowanie mego wystąpienia nie tylko jako przypomnienia Jego sylwetki, ale także jako zachęty do osobistej refleksji nad drogą Profesora Grabskiego.

Profesor Maciej Grabski jest potomkiem znanych rodów polskich, wnukiem ministra Władysława Grabskiego oraz Prezydenta Stanisława Wojciechowskiego. W obu rodach można wymienić także wiele innych osobistości, z których znakomita większość zasłużyła się osiągnięciami w zakresie ogólnie rozumianej humanistyki. Profesor uzupełnia galerię tych postaci jako znamienity przedstawiciel nauk technicznych.

Q.F.F. F.Q.S
SUMMIS AUSPICIIS

SERENISSIMAE REI PUBLICAE POLONORUM

NOS

GEORGIUS WOŹNICKI

SCIENTIARUM TECHNICARUM DOCTOR HABILITATUS, PROFESSOR,
SCIENTIARUM TECHNICARUM SCHOLAE VARSAVIENSIS H.T. RECTOR MAGNIFICUS,

CHRISTOPHORUS IOANNES KURZYDŁOWSKI

SCIENTIARUM TECHNICARUM DOCTOR HABILITATUS, PROFESSOR,
FACULTATIS DOCTRINAE TECHNICAЕ MATERIARUM H.T. DECANUS SPECTABILIS,

CHRISTOPHORUS IOANNES KURZYDŁOWSKI

SCIENTIARUM TECHNICARUM DOCTOR HABILITATUS, PROFESSOR,
PROMOTOR RITE CONSTITUTUS, AUCTORITATE SENATUS SCIENTIARUM TECHNICARUM
SCHOLAE VARSAVIENSIS DIE XVII MENSIS OCTOBRI • ANNO MMI
IN VIRUM CLARISSIMUM

MATTHIAM LADISLAUM GRABSKI

SCIENTIARUM TECHNICARUM DOCTOREM HABILITATUM,
PROFESSOREM ORDINARIUM, VIRUM ILLUSTRISSIMUM,
QUI MAGNAM SIBI TOTO IN ORBE GLORIAM ACQUISIVIT,
QUI DE THEORETICIS MATERIARUM STRUCTURAE INQUISITIONIBUS
PROMOVENDIS NECNON TECHNICA RATIONE AC DOCTRINA MATERIARUM
USURPANDA OPTIME MERUIT, PAEDAGOGUM LECTISSIMUM, QUI
IUVENTUTI STUDIOSAE INSTITUENDAE AC EDUCANDAE TOTUM SE DEDIT,
QUI ILLOS, QUI DOCTORIS GRADUM ASSEQUENDUM ADPETEBANT,
SCIENTIA AC EXPERIENTIA SUA VALDE IUVA BAT, QUI POLONORUM VIRORUM
DOCTORUM STUDIA COLEND A AC FOVENDA ASSIDUE CURABAT,

DOCTORIS HONORIS CAUSA
SCIENTIARUM TECHNICARUM

NOMEN ET HONORES, IURA ET PRIVILEGIA CONTULIMUS
IN EIUSQUE REI FIDEM PERPETUAMQUE MEMORIAM HOC DIPLOMA
SIGILLO SCIENTIARUM TECHNICARUM SCHOLAE VARSAVIENSIS
SANCIENTIUM CURAVIMUS.

DATUM VARSAVIAE, DIE XXVI MENSIS NOVEMBRIS • ANNO MMI

GEORGIUS WOŹNICKI
H.T. RECTOR MAGNIFICUS

CHRISTOPHORUS IOANNES KURZYDŁOWSKI
H.T. DECANUS SPECTABILIS
IDEMQUE PROMOTOR RITE CONSTITUTUS

KRAJOWA SEKCJA NAUKI

NSZZ



ul. Waryńskiego 12, lok. A 221
00-631 WARSZAWA

☎ / 📠 (+48 22) 825 73 63

☎ (+48 22) 234 98 78

e-mail: ksn@interia.pl

<http://www.solidarnosc.org.pl/~ksn>

Lp.6/W/2016

Warszawa, dnia 17.02.2016r.

Szanowny Pan
Mateusz Morawiecki
Wiceprezes Rady Ministrów
Ministerstwo Rozwoju
00-507 Warszawa
Plac Trzech Krzyży 3/5

Szanowny Panie Premierze

Uprzejmie informujemy, że przedstawiciele Krajowej Sekcji Nauki Niezależnego Samorządnego Związku Zawodowego „Solidarność” na spotkaniu z Wiceprezesem Rady Ministrów Jarosławem Gowinem w dniu 28 grudnia 2015 roku uzyskali informację, że pojawił się projekt nowelizacji ustawy o instytutach badawczych opracowany przez posłów PIS. Pan Minister Nauki i Szkolnictwa Wyższego prosił wówczas Krajową Sekcję Nauki o przedstawienie uwag do tego projektu.

Niestety pomimo trwających kilka tygodni usilnych starań KSN do dnia dzisiejszego nie udało się uzyskać tekstu projektu ustawy o instytutach badawczych w celu przeprowadzenia konsultacji w środowisku oraz opracowania stosownej opinii. Pragniemy nadmienić, że opiniowanie takich projektów przez środowiska związkowe jest stosowaną od dawna praktyką, niezwykle pomocną w procesie stanowienia prawa.

Panie Premierze, podczas prezentacji planu dla Rządu i Polski w dniu 16 lutego 2016r. potwierdził Pan, że rząd jest w posiadaniu projektu tej ustawy twierdząc, że zawiera ona korzystne rozwiązania ukierunkowane na działania proinnowacyjne oraz współpracę jednostek naukowych z podmiotami gospodarki. Są to postulaty od dawna głoszone przez środowisko instytutów badawczych zrzeszonych w KSN.

W nawiązaniu do powyższego, Krajowa Sekcja Nauki NSZZ „Solidarność” zwraca się z uprzejmą prośbą do Pana Premiera, o udostępnienie projektu w celu zapoznania się z nim oraz wypracowania stosownego stanowiska.

Licząc na owocną współpracę,
z wyrazami szacunku

Przewodniczący
Krajowej Sekcji Nauki NSZZ „Solidarność”
Instytutów Badawczych

Jerzy Dudek

Przewodniczący
Krajowej Sekcji Nauki NSZZ „Solidarność”

Bogusław Dołęga

***Koniec z przedłużaniem w nieskończoność terminowych umów o pracę.
Wchodzi w życie nowelizacja kodeksu pracy***

22. lutego wchodzi w życie nowelizacja kodeksu pracy. Zmiany dotyczą przede wszystkim umów zawieranych na czas określony. Nowe przepisy stają po stronie pracowników i ograniczają możliwość zatrudniania ich na długie lata, ale na podstawie umów czasowych. Znowelizowana ustawa została przyjęta w czerwcu ubiegłego roku. W sierpniu 2015 roku, dokument został opublikowany w Dzienniku Ustaw. Ustawodawca uznał jednak, że zaprojektowane zmiany są tak istotne, że pracodawcy muszą mieć czas, żeby przygotować się do nowych regulacji. Dlatego przepisy wchodzi w życie po półrocznym *vacatio legis*. Głównym celem noweli przepisów było ograniczenie nieuzasadnionego stosowania umów na czas określony, co do tej pory było powszechną praktyką. Problem może dotyczyć nawet trzech milionów Polaków, głównie ludzi młodych.

Według nowych regulacji, pracownik na czas określony będzie mógł być zatrudniony przez trzy lata. Pracodawca będzie mógł go zatrudnić na trzymiesięczny okres próbny, a potem zaproponować maksymalnie trzy terminowe umowy o pracę, ale trwające nie dłużej niż 33 miesiące łącznie. To ważna zmiana, bo praktycznie wyklucza możliwość zatrudniania pracownika np. na dziesięć lat na podstawie czasowych umów.

Wprowadzone zmiany mają uchronić pracowników przed nadużyciami, jakimi są: zawieranie wielu umów na czas określony lub przedłużanie umów na czas określony w nieskończoność przez pracodawców. Nadal ograniczona będzie liczba umów o pracę na czas określony z jednym pracodawcą. Zmiany przewidują, że co do zasady nie może być ich więcej niż trzy, czwarta będzie stawać się umową na czas nieokreślony. Jeśli pracodawca nie dopilnuje terminów wskazanych w ustawie albo podpisze np. cztery, a nie trzy umowy czasowe z pracownikiem, każda kolejna umowa przekraczająca limit będzie automatycznie traktowana, jak umowa zawarta na czas nieokreślony.

W ustawie doprecyzowano też zapisy dotyczące zatrudniania pracowników na okres próbny. Żeby sprawdzić kwalifikacje pracownika, będzie można go zatrudnić, tj. do tej pory – na maksymalnie trzy miesiące próby. Pracodawca będzie mógł zawrzeć taką umowę tylko raz. Kolejna umowa na okres próbny z tym samym pracownikiem możliwa będzie tylko pod warunkiem, że jego zadania będą inne niż dotychczas. Na to samo stanowisko, do tych samych zadań, nie będzie można ponownie zatrudniać „na próbę” tego samego pracownika, chyba że minęły trzy lata od rozwiązania poprzedniej umowy. Z innych zmian warto jeszcze odnotować redukcję katalogu umów o pracę. Jak wyjaśnia resort pracy, po zmianach obowiązywać będą trzy rodzaje umów: na czas nieokreślony, na czas określony i na okres próbny. Z katalogu wypadła umowa na tzw. czas wykonywania określonej pracy, która jednak miała marginalne znaczenie.

<i>Solidarność</i> PW – Pismo OZ NSZZ „S” w PW wydawane przez Komisję Zakładową e-mail: nszz@ca.pw.edu.pl; adres internetowy: www.solidarnosc.pw.edu.pl tel. 22 234 78 72; tel./fax 22 234 53 43
--